

... 1 ...

Софія озирнулася, прощаючись поглядом із великою водою, а тоді засунула руку в кишеню, намацала пальцями мушлю і вдоволено усміхнулася.

Сутеніло. Холодний бриз повернувся обличчям до океану, відносячи до води запахи вечері й, мабуть, роздмухуючи десь там багаття на подвір'ях, поки діти готувалися запікати картоплю і смажити поп-корн.

«Шкода, що я не взяла із собою альбом і фарби», — подумала дівчинка.

Вона знову усміхнулася, уявляючи, наче небо просто зараз занурювалося в океан, а океанська гладінь підіймалася до неба. Їй увиждалося, наче вони змішуються в єдину водяну безконечність, а хтось невидимий занурює туди велетенський пензлик, вмочений у рожеву, синю, жовту, фіолетову, червону акварель. І від того водою — земною і небесною — розтікалися різнобарвні завитки.

Вітер пробирав до кісток — треба було повертатися. Вибляклі від сонця дерев'яні дошки під ногами звично поскрипували, а пісок, що засипався у взуття, муляв, однак дівчинка на це не зважала. Вона пробігла біля невеличкого, галасливого району з дерев'яними будиночками, де жили здебільшого чорношкірі американці, і помахала рукою старому дядькові Луї, який завжди о цій порі начищав взуття, сидячи надворі, й насвистував якусь веселу пісеньку.

Сьогодні його пісня була тужливою, і дівчинка прискорила крок. Зараз їй не можна сумувати. Мама дуже покладається на її усмішку.

Удома стояв насичений запах дерунів із часником. Тато дуже любив їх, а мама любила, коли татові було добре. Після війни він нечасто усміхався, його очі весь час неспокійно бігали, інколи він кричав уві сні. До війни тато з мамою часто танцювали й безперестанку сміялися — так мама розповідала дівчинці. Вона казала, що тато має лагідну й веселу вдачу і що колись він, справжній, неодмінно повернеться. А поки що з ними було лише його тіло, напружене і невтомне. Справжній тато десь іще бігав у вогких траншеях, шукаючи там себе і загублений світ, який годі було знайти. Мама раз у раз повторювала, що треба просто чекати. Просила не дратувати тата, дослухатися до його забаганок. Обіцяла, що ще трішки, і він приживеться тут, і свобода, якою іскрилося чисте американське повітря, його вилікує.

Часом мама брала тата за руку й запрошувала босоніж прогулятися з нею до океану. Але він висмикував долоню, падав у крісло

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>